
KULE
www.kulekitap.com

roman
cehennem odunları
vahdet kaya
ISBN 978-975-2470-27-9
1.Basım, İstanbul, Ağustos 2017
Genel Seri:18 Roman Serisi:5

Kule Kitap©
www.kulekitap.com
www.budukkan.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Yayın Koordinatörü: Erdal Erdoğan
Editör: Zehra Kıratlı
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Bizim Matbaacılık/Yenibosna

Eserin bu baskı için tüm hakları Kule Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Kule Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

cehennem odunları

vahdet kaya

ÖZGEÇMİŞ

Vahdet Kaya 18 Şubat 1963 yılında Konya'nın Çumra ilçesinde doğdu. İlkokulu Çumra Hürriyet İlkokulunda, ortaokulu Çumra Cumhuriyet Lisesinde tamamladıktan sonra, Antalya Lisesinden mezun oldu. 1980 yılında Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi matematik öğretmenliğini kazandı. Aynı yıl girdiği 'askeri öğrenci' mülakatını da kazanınca, Üniversiteyi Askeri Öğrenci olarak Silahlı Kuvvetler adına okudu.Matematik öğretmeni olarak mezun olduğunda ilk görev yeri olan Çankırı Astsubay Hazırlama Okulu'na Öğretmen Teğmen olarak atandı. 1987 yılında Orta Doğu Teknik Üniversitesinde bir yıl İngilizce lisan eğitimi aldı. 1989 yılında Kuleli Askeri Lisesine Ölçme ve Değerlendirme Subayı olarak atandı. On üç yıl Kuleli Askeri Lisesinde Ölçme ve Değerlendirme uzmanlığının yanı sıra Matematik derslerine de girerek ikiz görev yaptı. 2002 yılında Maltepe Askeri Lisesine Matematik Öğretmeni olarak atandı. Yarbay rütbesinde iken Konya Selçuk Üniversitesinde, Avrupa Birliği Hukuku dalında yüksek lisans yaptı. 2010 yılında Kıdemli Albay rütbesiyle emekli olarak İstanbul'a yerleşti.

CEHENNEM ODUNLARI

Birinci Bölüm

ÇUMRA

Takvim yaprakları, 1963 yılı, Aralık ayının son pazar gününü gösterdiğinde, Konya ili ve yöresinde yaşayanlar, beyaz gelinliğine bürünmüş bir doğada açtılar gözlerini.

Sabahın erken saatlerinde başlayan kar iyiden iyiye fırtınaya dönüşmüş, göz gözü görmez olmuştu. Akşam namazından önce köyüne ulaşmak için Çumra'dan zamanında ayrılmıştı ama lapa lapa yağan karın fırtınaya dönüşeceğini tahmin edememişti. Normalde gözü kapalı olsa dahi gidebilirdi köyüne, kaldı ki atı da yolu iyice ezberlemişti. Fakat böyle bir havada hiç yola çıkmamıştı. Soğuktan kulakları kızarmış, koca burnu sızlamaya, rüzgârın savurduğu kar ise nefes almasını zorlaştırmaya başlamıştı. Bir an ürpermeyle karışık bir korku düştü içine, acaba geri mi dönmeliydi? Etrafına şöyle bir bakındı, yolu yarıladığını fark etti. Geriye dönemezdi artık, dönse ne olacaktı, nerede kalacaktı? Üs-

telik karısı hamileliğin son evrelerindeydi, bir an önce evine ulaşmalı onun yanında olmalıydı, böyle bir günde onu yalnız bırakamazdı. Köyün yaşlılarından böyle fırtınalı günlerin öyküsünü çok dinlemişti ama bugüne kadar böyle bir fırtınaya şahit olmamıştı. Yol kenarındaki iğde ağaçları olmasa neresi yol neresi tarla anlamak mümkün değildi. Kar bazen, sanki birileri tepeleme dolu bir çuval pamuğu, üzerine boca ediyormuş gibi yoğun yağıyor, ıslık çalarmışçasına ses çıkartarak esen sert rüzgârın etkisiyle de gökten yere mi yağıyor yoksa yerden göğe doğru mu belli olmamacasına ortalığı kasıp kavuruyordu. Rüzgâr öyle şiddetli esiyordu ki atı, başını öne eğip yan dönüyor, olduğu yerde durmakta bile zorlanıyordu. Yola erken çıkmadığı için çok sinirlendi ama böyle bir fırtına olacağını nerden bilebilirdi. Lapa lapa yağan karda hava hem soğuk olmaz hem de yolculuk yapmak zevkli olurdu. Yine öyle olacağını zannetmişti. Derin bir nefes aldı, gözlerini zar zor açarak etrafına şöyle bir bakınmak istediyse de her taraf bembeyaz bir örtüye büründüğünden, burnunun ucunu dahi görmenin çok zor olduğu bu ortamda ancak ağaçların sıklığından, Karaman Köprüsü'ne yaklaştığını fark etti. Bir an önce köprüyü geçmeliydi. Köy yolu üzerinde tek tehlikeli yer orasıydı, köprüyü geçerse gerisi kolaydı. Besmele çekti ve içinden Fatiha Suresi'ni okudu.

Karaman Köprüsü, adından da anlaşılacağı gibi Karamanoğulları'ndan kalma, bir at arabasının ancak geçebileceği, taştan, sağlam bir yapıydı. Ama altından akan Çarşamba kanalı bu mevsimde ağzına kadar dolu olur ve çağlayan gibi akarak karşı konulmaz bir güç haline gelirdi. Her zaman uysal olan atı da nedense gün boyu huysuzlaşmış, yola çıkmak istememişti. Sanki " Havanın böyle olacağını sana önceden haber verdim." dercesine ikide bir kişniyor, başını sağa sola sallayıp "Senin yüzünden ben de mağdur oldum!" diye çıkışıyordu. On beş metre daha ya gitti ya gitmedi aniden atının şaha kalkmasıyla kendini yerde buldu. Ne olduğunu anlayamadan şaşkın şaşkın etrafına bakındı ve tam atına küfredecekken üzerine dikilmiş bir çift gözle irkildi. Beti benzi atmıştı, hemen çiftesine sarıldı ve iki el ateş etti.

Bu gözlerin sahibi buralarda nadir görünen boz bir kurttu. Onu vuramadı ama silah sesini duyan köyün köpeklerinin de havlamasıyla, hayvan panikleyerek oradan uzaklaştı. Çok korkmuştu. Derin bir nefes aldı ve başka kurt olup olmadığını anlamak için çiftesini doldurup ağaçlara doğru bir el daha ateş etti. Atı ürkmüş, şaha kalkmış ama neyse ki kaçmamıştı. Sol eliyle atının yularına yapıştı, sağ eliyle üzerine yapışan kar kümelerini temizledi.

Korku bir yandan, soğuk bir yandan, rüzgârın savurduğu kar başka bir yandan onu oldukça zorluyordu, nefes alamaz oldu. Besmeleyle birlikte Fatiha Suresi'ni bir kez daha okuyarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Atına bindi, etrafını iyice süzdükten sonra köprüye doğru tekrar yol almaya başladı. Köprüye vardığında köyün ışıkları tipiden dolayı görünmüyordu ama havlayan köpeklerin sesi içinde biriken korkunun bir nebze olsun hafiflemesini sağlamıştı.

Her ne kadar sakinleşmiş olsa da bu köprüden çok dikkatli geçmesi gerektiğini iyi biliyordu. Atından indi, yuları sıkı sıkı kavrayarak etrafına bir bakınmak istedi ama kanalın oluşturduğu koridordan rüzgâr öyle sert esiyordu ki gözlerini açmasına bile fırsat vermiyordu. Rüzgârın etkisiyle atı bile başını düz tutamıyor, bedenini başına siper etmek istercesine sol tarafına doğru iyice çevirip, nerdeyse gövdesine yapıştıracak hale geliyordu. Su sesinin bu kadar korkunç olacağını hiç tahmin edemezdi. Sanki bir yanardağ patlamıştı. Köprünün tam ortasına gelmişti ki ayağının kaymasıyla sırt üstü yere kapandı. Kaçmasın diye hayvanın yularını öyle sıkı tutmuştu ki nerdeyse atın boynunu kıracaktı. Yavaşça ayağa kalktı, atın gövdesini kendine siper ederek ağır adımlarla köprüyü geçti.

Köprüyü geçince atına tekrar binmek istedi, düşünce belini incitmiş olacaktı ki müthiş bir acı duydu. Biraz dinlenebilse çok iyi olacaktı ama köye kadar ne bir baraka ne de sığınacak kuytu bir yer vardı. Belini iyice ovaladıktan sonra zor da olsa atına binmeyi başardı. Kanala fazla yaklaşmadan iğde ağaçlarının yanından ağır ağır yol almaya başladı.

Nihayet köyüne sağ salim ulaşan Osman Efendi evinin avlusunun kapısını açtığında köyün imamı da akşam ezanını okumaya başlamıştı. Evin merdivenlerinin önüne sıra sıra dizilmiş kadın ayakkabılarını görünce mutlu haberi alacağını anlamış, o heyecanla yolda geçirdiği korku dolu anları tamamen unutmuştu. Mutlu haberi köyün ebesinden aldı. Nur topu gibi bir oğlu olmuştu ve karısının da durumu oldukça iyiydi. Nihayet sabırsızlıkla beklediği, ismini bile önceden belirlediği oğlu Ahmet dünyaya gelmişti. Bir hafta sonra mevlut okuttu ve köy halkına bisküvili lokum dağıttı.

Batum, şimdiki adıyla Beylerce köyü Çumra ilçesine bağlı, yirmi beş - otuz haneli, şirin bir köydür. O yıllarda köy halkını, Artvin yöresinden, Rus istilası başlayınca yurtlarını terk etmek zorunda kalan insanlar oluşturmaktaydı. Köyün toprakları da oldukça verimliydi. Konya ovası denilince, sapsarı uçsuz bucaksız düzlükler gelir insanların aklına. Hâlbuki buralar hiç de öyle değildir, aksine yemyeşil bir cennet bahçesidir. Bahar ve yaz aylarında, Çarşamba kanalının her iki tarafında bulunan söğüt ağaçlarının dalları, sanki suya dokunmak istiyormuş gibi muhteşem bir görüntü oluştururken, yol kenarlarındaki iğde ağaçlarının mis gibi kokuları da insanı adeta büyüleyerek bütün dertlerinden arındırır. Mutlaka görülmesi gereken, dünyanın en güzel yerlerinden biri oluverirdi. Köyün bahçeleri; kayısı, elma, armut, vişne, erik, kiraz ağaçlarıyla doludur ve mevsimi gelince oldukça bol meyve verirlerdi. Herkesin tarlalarının etrafı ağaçlarla belirlendiğinden yeşil, her tarafa hâkim olmuştu. Garip olan şey ise bütün köy yemyeşilken köyün mezarlığında birkaç çalılıktan başka hiç ağaç olmamasıydı. Üstelik yaz aylarında büyüyen otlar nadiren biçildiğinden, mezarlık ziyareti yapmak neredeyse imkânsız hale gelirdi.

Bir ara köyde verem salgını baş gösterince birçok genç ve yaşlı hayatını kaybetmiş, bütün köy perişan olmuştu. Çaresizlikten ne yapacağını şaşıran köylüler, Abdul Rezzak Efendi'nin "Bizim köyün diğer köylerden farkı, iğde ağaçlarının bol olması, acaba bu illet bu ağaçlardan kaynaklanıyor olmasın?" sözüne inanıp neredeyse bütün iğde ağaçlarını

yok edeceklerdi. Neyse ki Hüseyin Efendi'nin: "Olur mu öyle saçma şey, hiç ağaç hastalığa sebep olur mu?" diyerek şiddetle karşı çıkması ve köyün imamının da: "Peygamber Efendimiz savaş meydanlarında bile ağaç kesmeye izin vermemişken bizim ne haddimize!" diyerek Hüseyin Efendi'ye destek olmasıyla, köylüler ağaçları kesmekten vazgeçmişler ve böylece o güzelim ağaçlar kurtulmuştu.

Osman Efendi; Uzun boylu, geniş omuzlu, kocaman burunlu ve burnuyla doğru orantılı koca iki kulağa sahip; beş vakit namaz kılan, oruç tutan, başkasının rızkında gözü olmayan, dürüst, ahlaklı, herkes tarafından çok sevilen bir insandı. Anne ve babasını küçük yaşta elim bir kaza sonucu kaybetmişti.

Bir ilkbahar günü, sabah namazından sonra traktörle tarlaya çalışmaya giderlerken, babasının kalp krizi geçirmesi sonucunda, traktör devrilmiş, annesi de traktörün altında kalarak feci şekilde can vermişti. Tek çocuktu, anne ve babasını kaybedince ona babaannesi bakmıştı. On üç yaşında iken babaannesini de kaybedince yapayalnız kaldı. Geçimini tarlalarda ırgatlık yaparak sağlamaya çalıştı. On yedi yaşına gelince, köyde inşaat işleriyle uğraşan Selim Efendi'nin kızı Binnaz'la evlendi. Kayınpederinden kerpiç kesme, kerpiçten ev yapma, çatı onarma işlerini öğrendi. Kıt kanaat geçinip gidiyorlardı. Halinden bir şikâyeti yoktu, ta ki oğlu Ahmet doğana kadar.

ANKARA

Aralık 1963

İki gündür aralıksız yağan yoğun karın kesilmesinin ardından başlayan poyrazın etkisiyle Ankara'nın işlek caddeleri adeta buz pistine dönmüştü. Belediye araçlarının karları yolların kenarlarına kürümesi sonucunda da öyle bir görüntü oluşmuştu ki araçla gidenlerde buzdan yapılmış kalyonda seyahat ediyor hissi uyandırıyordu.Araçların çoğu kaldırımlara park etmek zorunda kalmıştı. Az sayıda zincirli araç ise zar zor ilerleyerek varmak istedikleri yere güçlükle ulaşmaya çalışıyordu.

Hava o kadar soğuktu ki insanların nefesinden çıkan buhar, rüzgârın da etkisiyle suratlarına buz olarak yapışıyordu. Koskoca başkent, ana caddelerindeki birkaç araç ile kaldırımlarda yürümeye çalışan ve parmakla gösterilecek kadar az sayıdaki insanları saymazsak, adeta terk edilmiş kent görünümündeydi.

Böyle soğuk bir kış gününde Şahin Bey, bir oğlu olduğu haberini, çalıştığı gazetede toplantıdayken aldı. Müjdeyi veren gazetenin çaycısına yüklü miktarda bahşiş verip yazı işleri müdüründen de izin aldıktan sonra, karısının doğum yaptığı hastanenin yolunu tuttu.

Kendi arabasında zincir takılı olmadığından muhabirlerin kullandığı bir araca bindi. Kendisi köşe yazarıydı, gazete ona da makam aracı tahsis etmişti ama muhabirlere tahsis edilen bütün araçlar, kış aylarının zorlu şartlarına karşı donanımlı olurdu. Hele ki böyle havalarda araçlara mutlaka zincir takılmış olurdu. Ne de olsa bir olay olduğunda oraya zamanında ulaşmalılardı. Araç hem bakımlı hem de zincir takılı olduğundan hastaneye varması uzun sürmedi. Eşinin bulunduğu odaya girdiğinde oğlunu, karısının başucunda bekleyen hemşirenin kucağında, kundağa sarılmış olarak gördü.

Şahin Bey uzun boylu, iri yapılı, artistleri kıskandıracak derecede yakışıklı, güler yüzlü, kumral, tok sesli ve oldukça hırslı bir insandı. Fakülte yıllarında hemen herkesle arkadaşlık kurmuş ama hiçbiri uzun süreli olmamıştı. Olabildiğince bencil, bir o kadar da kadir kıymet bilmeyen bir insandı. Bir kurs görmemesine rağmen, tok sesiyle çok güzel konuşur, insanları etkilemeyi çok iyi bilirdi. Üniversiteden mezun olur olmaz genç ve tecrübesiz olmasına rağmen tirajı oldukça yüksek bir gazetede muhabir olarak işe başlamış, basamakları çok hızlı tırmanarak köşe yazarlığına geçmişti. Hırsı, çalışkanlığı ve insanları çok çabuk etki altına alma yeteneği sayesinde gazete patronuyla tanışmış, kendi tahmin ettiği süreden de önce patronunun vazgeçilmez elemanları arasında yerini almıştı.